

Postanowienie z dnia 20 lutego 2002 r.

III DS 1/02

Podniesiony w kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej zarzut naruszenia art. 448 § 1 w związku z art. 428 KPK oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1998 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich (Dz.U. Nr 99, poz. 635), przez niedoręczenie mu odwołania osoby pokrzywdzonej od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej, jest bezzasadny, jeżeli obwiniony nie zgłosił wniosku o odroczenie rozprawy, celem umożliwienia mu zapoznania się z treścią odwołania i złożenia stosownej odpowiedzi na piśmie.

Przewodniczący SSN Józef Szewczyk, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, przy udziale zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Tadeusza Krzemińskiego, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2002 r. sprawy obwinionego Dariusza Ż., na skutek kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Naczelnej Radzie Adwokackiej w Warszawie z dnia 10 listopada 2001 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

**o d d a l i ć kasację,
kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć obwinionego.**

U z a s a d n i e n i e

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w W. orzeczeniem z dnia 21 maja 2001 r. [...] uznał obwinionego - adwokata Dariusza Ż. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, a mianowicie: po pierwsze - że w okresie od 1998 r. do października 2000 r., pomimo przyjęcia zlecenia do prowadzenia postępowania sądowego oraz

pobrania niezbędnych dokumentów od mandanta - Henryka K., nie podjął w tej sprawie zleconych czynności procesowych, zapewniając jednocześnie - niezgodnie z prawdą - swojego zleceniodawcę o procesowym biegu przyjętej do prowadzenia sprawy; oraz po drugie - że w okresie od stycznia 1998 r. do sierpnia 2000 r., pomimo przyjęcia zlecenia przeprowadzenia postępowań sądowych oraz pobrania niezbędnych dokumentów od dwojga mandantów - Leszka M. i Marioli K.-M., nie podjął w tych sprawach żadnych czynności procesowych, informując jednocześnie swych zleceniodawców - niezgodnie z prawdą - o procesowym biegu powierzonych mu spraw - czym dopuścił się przewinień dyscyplinarnych z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (Dz.U. Nr 16, poz. 124) oraz naruszenia obowiązków zawodowych adwokata i zasad godności zawodu określonych w § 6, § 8, § 49 oraz § 55 pkt 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, a w konsekwencji na podstawie art. 81 pkt. 3 Prawa o advokaturze wymierzył mu za pierwszy czyn karę pieniężną w wysokości 3.000 zł i za drugi czyn karę pieniężną w wysokości 2.000 zł oraz na podstawie art. 84 ust. 2 pkt. 3 Prawa o advokaturze łączną karę pieniężną w wysokości 5.000 zł, a także kwotę 1.000 zł tytułem kosztów postępowania.

W wyniku odwołania pokrzywdzonych od powyższego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. i zakwestionowania przez nich zbyt łagodnego wymiaru orzeczonej kary, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie orzeczeniem z dnia 10 listopada 2001 r. [...], na podstawie § 36 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1998 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich (Dz.U. Nr 99, poz. 635), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w miejsce orzeczonych kar pieniężnych w wysokości 3.000 zł i 2.000 zł oraz kary łącznej 5.000 zł, na podstawie art. 84 ust. 1 pkt. 4 oraz art. 84 ust. 3 Prawa o advokaturze orzekł: za pierwszy czyn - karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu miesięcy i zakaz wykonywania patronatu na okres czterech lat oraz za drugi czyn - karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu miesięcy i zakaz wykonywania patronatu na czas czterech lat, a w rezultacie na podstawie art. 84 ust. 1 i ust. 2 Prawa o advokaturze wymierzył obwinionemu - adwokatowi Dariuszowi Ż. łączną karę dyscyplinarną zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas sześciu miesięcy i zakaz wykonywania patronatu na czas pięciu lat, obciążając go równocześnie kosztami postępowania dyscyplinarnego za postępowanie w drugiej

instancji w kwocie 1.000 zł na rzecz Izby Adwokackiej w W.

Obwiniony - adwokat Dariusz Ż. wniósł w dniu 11 stycznia 2002 r. kasację od powyższego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 10 listopada 2001 r. [...], w której na podstawie art. 91b Prawa o adwokaturze zarzucił: po pierwsze - rażąco naruszenie prawa procesowego, wobec niedoręczenia obwinionemu odpisów odwołań złożonych przez pokrzywdzonych oraz nieujawnienia ich treści na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, co pozbawiło obwinionego możliwości realizacji prawa do obrony; oraz po drugie - w jego opinii - niewspółmierność orzeczonej kary do stopnia zawinienia obwinionego, ponieważ: „prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie uzasadnia tak brzemienną w skutki kary, jaką jest zawieszenie w czynnościach adwokata”. W konsekwencji, obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na kasację, pokrzywdzony - Henryk K. wniósł o jej oddalenie, wskazując w szczególności na to, że: po pierwsze - jeżeli prawdą jest, iż odwołanie nie zostało obwinionemu doręczone przed rozprawą, to nie zmienia to faktu, że mógł on zwrócić się na rozprawie o jej odroczenie, celem umożliwienia mu zapoznania się z treścią odwołania, czego jednak nie uczynił; oraz po drugie - podniósł, że powoływanie się obwinionego na nieadekwatność orzeczonej kary, z uwagi na brak jego jego doświadczenia w wykonywaniu zawodu adwokata, jest nieprzekonujące, skoro obwiniony już uprzednio wykonywał zawody prawnicze - naprzód prokuratora, a następnie radcy prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna. Jest faktem bezspornym, że w rozpoznawanej sprawie obwinionemu - adwokatowi Dariuszowi Ż. nie doręczono odpisów odwołań pokrzywdzonych od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 21 maja 2001 r. [...], przez co uniemożliwiono mu także skorzystanie z prawa do złożenia pisemnej odpowiedzi na te odwołania, a tym samym doszło do naruszenia art. 448 § 1 w związku z art. 428 KPK oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1998 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich (Dz.U. Nr 99, poz. 635). Tym niemniej, z treści protokołu rozprawy przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie w dniu 10 listopada 2001 r., w której brał również udział

obwiniony, jednoznacznie wynika, że po złożeniu sprawozdania przez sędziego referenta, deklaracji pokrzywdzonych, którzy poparli odwołanie, oraz zajęciu stanowiska w niniejszej sprawie przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej, udzielono głosu obwinionemu, który nie wniósł o odroczenie rozprawy, celem umożliwienia mu zapoznania się z treścią odwołań i przedstawienia swego stanowiska na piśmie, lecz wyłącznie zwrócił się do Sądu Dyscyplinarnego „o jak najłagodniejszy wymiar kary i utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy”. Oznacza to, że fakt niedoręczenia obwinionemu odwołań w rozpoznawanej sprawie nie miał wpływu na wynik postępowania i wysokość orzeczonej kary.

Natomiast podniesiony w kasacji zarzut, iż orzeczona przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny kara „jest zbyt dotkliwa i niewspółmierna do zawinienia” okazał się bezzasadny, co najmniej z dwóch przyczyn: po pierwsze - dlatego, że mając na uwadze charakter zarzucanych obwinionemu deliktów dyscyplinarnych, w danym wypadku zaniechanie podejmowania jakichkolwiek czynności zawodowych w interesie swoich mandantów (§ 6, § 8, § 49 i § 55 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu), podjęta przez obwinionego próba wytłumaczenia jego zachowania brakiem doświadczenia zawodowego, i to w sytuacji, gdy obwiniony uprzednio wykonywał już także zawód prokuratora oraz zawód radcy prawnego, dowodzi jedynie, że nadal nie jest on świadom tego, jak ciężkiego naruszenia swych obowiązków zawodowych w danym wypadku się dopuścił; a po drugie - skład orzekający w niniejszej sprawie podzielił pogląd prawny wyrażony we wcześniejszym orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2001 r. (III SZ 8/00), w myśl którego określenie granic rygoryzmu ocen przy egzekwowaniu przestrzegania zasad etyki adwokackiej i godności zawodu adwokata należy przede wszystkim do kompetencji organów korporacyjnych adwokatury.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 KPK w związku z art. 91e Prawa o adwokaturze oddalił kasację oraz na podstawie art. 95l Prawa o adwokaturze orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.

=====